

«На грані світла і пільми...»

Леся Поліщук. На перехресті випадку і долі. Вірші. – Ніжин, Видавець Лисенко М.М., 2020. -56 с.

Цієї осені, у Ніжині, вийшла в світ збірка поезій чернігівської поетки і журналіста Лесі Поліщук (Людмили Валентинівни Сірої) «На перехресті випадку і долі». Ця збірка одразу ж стала бібліографічним раритетом через незначний тираж, а ще тому, що вона ... посмертна. Піймав себе на думці, що кращі поети Полісся розкривалися найкраще перед читачем у своїх посмертних збірках... Так було з Олександром Саміленком, Петром Пиницею, Станіславом Рибалкіним, Оленою Шульгою ... так сталося із Лесею Поліщук. Хоча поезія жила у кожній хвилині життя цих яскравих поетів, що назавжди увійдуть до поетичної антології Чернігівщини.

Земна доля відвела Людмилі (буду називати її далі справжнім ім'ям, бо Леся Поліщук, то літературний псевдонім) не так вже й багато часу. Достатньо, щоб народитися у Чернігові, із золотою медаллю закінчити загальноосвітню школу №9, з відзнакою – філологічний факультет Ніжинського державного педагогічного інституту імені Гоголя, вчителювати..., народити сина Олега, якому сповна віддати свою материнську любов..., пов'язати решту свого життя з радіожурналістикою..., а ще щедро відболіти... віршами, Україною, підступною хворобою.

Нам, вихованцям літературної студії Гоголівського вишу середини 70-х, поталанило на добрих друзів і колег... У нашій студії виховувалися дві рідні сестрички Примостко – Валя і Люда. Щоправда з проміжком у три роки... Завжди вдумлива і зосереджена Валя..., вона і у своїх віршах була вишуканою і переконливою. І по-дитячому безпосередня Люда..., вона як рясний дощик по умитому асфальту.

Пригадалася наша перша зустріч... Був листопад 1976 року. На засідання студії іти не хотілося..., а що там робити? Закінчили навчання у виші Анатолій Шкуліпа, Іван Просяник, Микола Луговик..., поїхав учителювати на Львівщину Віктор Попок..., подалася на БАМ Люба Пономаренко... Хіба що послухати нові вірші Сашка Лисого та Олі Тимошенко? Пішов таки...

У 310 аудиторії Гоголівського корпусу було людно, але не гамірно... Багато нових облич... - першокурсники. Чекали на Павла Олександровича Сердюка. Він зайшов збуджений, піднесений, привітався з «молодою паростю української поезії». Обрали старостою літстудії Сашка Лисого. А далі почали читати вірші, що народилися за час літніх вакацій. Загорілися, засперечалися... Згодом надали слово першокурсникам. І раптом:

*Бігав дощ по асфальту босо,
Наче скупане в травах хлопча,
Ну , а сонце купалося в росах,
Вітер грався з дощем у квача.
Від цілунку п'яного вітру
Дощ заплакав, подавсь біжком.
- Йди до мене, я личко витру
З сон-травиці м'яким рушничком!*

Так у моє серце назавжди увійшла поезія Люди Примостко. Минули роки... За клопотами рідко видавалася хвилинка, щоб долучитися до криничних рядків її поезії, що з'являлися на шпальтах періодики. Вже й син Олег закінчив філфак..., «хлоп'я з снігуриними щічками». І раптом блискавицею: «Люди вже немає...» - і сльоза, як беззаперечний доказ.

І ось я перечитую збірку її віршів. Вона дорога для мене. Бо видана коштом її однокурсників... Не захотіли відпускати з цього світу свою подругу дівчата та хлопці. Назавжди лишили її у віршах, у рядках сповнених любові, краси і ніжності... Уклала збірку Валентина Меркулова (Валя Примостко), рідна сестра, бо хто ж ще так тонко відчує рідну душу... Редактором збірки і автором передмови стала Тетяна Чумак..., вірна подруга, однокурсниця Таня Овчаренко, з якою вони разом прийшли на оте вікопомне засідання студії, а нині – кандидат педагогічних наук, доцент одного із столичних вишів, авторка кількох поетичних збірок, член Національної спілки журналістів України.

У своїй передмові Таня написала: «Поетична збірка Лесі Поліщук – це історія осягнення світу, історія відкриття вселенських законів Любові й Добра, історія мужньої і мудрої поетичної душі , яка на вістрі власного щастя й болю розквітала пелюстками ніжності й щирості, шукала свій неповторний шлях у буремному світі весняних леготів і крижаних завій, зустрічей і прощань, надії і зради, віри й розлук, любові й самотності». Ну, що тут ще додати ..., краще не скажеш.

Піймав себе на думці, що збірка наскрізно пройнята любов'ю – любов'ю автора поезій, любов'ю упорядника, любов'ю редактора, любов'ю усіх тих, хто долучився до її видання... Пригадалося, як Людина однокурсниця, Света Сватенкова, передавала мені книгу: «Це нашої Люди вірші...» . І скільки у тому звичному слові «нашої» було тепла і серця, що мимоволі заросилися очі ...

Ну а далі було побачення з Поезією... Я купався душею у її чарівних рядках, я сміявся і плакав у її емоціях, я засмагав у її мандрівках і подорожах, я проживав із нею її життя ... Досить слів, хай оживають рядки: *А я запізналася в літо... Останній автобус рушив, або В мене очі*

*такі, як в осені, Пахнуть коси мої листопадами, Повернусь у світанки
росяні, Щоб почути, як яблука падають. А як Вам оце?*

*Впізнай мене! У ночі горобині
То я стояла тишею в громи,
Знайди мене у цвіті на калині,
Що раптом зойкне посеред зими...*

Щемно і боляче... Надзвичайно вимоглива до свого поетичного слова. Леся Поліщук не поспішала оприлюднювати свої поетичні твори. Ставити свою поезію на крило... Були підбірки віршів у часописах «Ранок», «Дніпро», «Жінка», «Літературний Чернігів»; у альманасі «Вітрила» і колективних збірниках «На пагорбах століть», «Заспів», «Поетичні голоси Чернігівщини», але до першої своєї збірки вона не поспішала. Вважала, як добра господиня, що хліб має зійти, дозріти, вистоятися..., а ж потім сонцем посміхнеться достигла паляниця. Саме ця збірка сьогодні у мене на столі... Дякую Богу і всім тим, хто долучився до її видання!

І наостанок знову про Поезію. Де б не водили журналістські стежки Людмилу, думками і серцем вона завжди вертала до Ніжина. Навіть у своїх останніх рядках... *Буду жити! До біса здогади!*

*Хочу в Ніжин, щоб походити
Графським парком, де юні спогади,
Ніби наші дорослі діти...*

Вічна пам'ять, сестро!

Олександр Забарний – письменник.